

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til beskæftigelsesministeren:

»Hvad kan ministeren, bl.a. på baggrund af den foreløbige rapport fra Velfærdskommissionen, sige om regeringens planer vedrørende eventuelle ændringer af efterlønsordningen?« Af Jørgen Arbo-Bæhr (EL), Line Barfod (EL), Per Clausen (EL), Rune Lund (EL), Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) og Frank Aaen (EL). (Forespørgslen anmeldt 11/3 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 17/3 2005).

Formanden:

Vi venter lige 1 minut, indtil der er blevet ro i salen.

Så vil jeg give ordet til ordføreren for forespørgerne, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, for begrundelse for forespørgslen.

Kl. 14.10

Begrundelse

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da jeg kom hjem i går aftes, læste jeg i mit fagblad og stødte på overskriften »VK i efterløns-sandwich«. Og jeg vil sige, at jeg både af hensyn til sandwichen og af hensyn til VK håber, at de kommer ud. Det er måske også det, der er baggrunden for den her forespørgsel, at vi skal i gang med en seriøs diskussion om efterlønnens fremtid.

Har efterlønnen en fremtid? Det er for mig at se et ideologisk spørgsmål. Mener man som Enhedslisten, at efterlønnen skal være et tilbud til ældre på arbejdsmarkedet, som har behov for helt eller delvist at trække sig tidligt tilbage fra arbejdsmarkedet, tidligere end pensionsalderen, eller mener man, at de ældre skal tvinges til

at stå til rådighed for et arbejdsmarked, som ikke står til rådighed for dem?

Frihed for arbejderbefolkningen til at vælge efterløn, det siger jeg ja til. Men hvad siger regeringen, hvad siger beskæftigelsesministeren? Det er det afgørende spørgsmål, som er baggrunden for denne debat.

Da Velfærdskommissionen i starten af marts kom med sin foreløbige rapport, var nogle af de ting, Velfærdskommissionen fremhævede om efterlønnen, at den er for dyr; at der er for mange, der går på efterløn; at der er for mange job, der forsvinder. Med de bemærkninger synes jeg, det er lysende klart, at alle sejl er sat til i den ideologiske forberedelse af et angreb på efterlønnen.

Det er en slet skjult hemmelighed, at flere repræsentanter fra regeringspartierne, for slet ikke at tale om Det Radikale Venstre og for den sags skyld et enkelt nyvalgt medlem af den socialdemokratiske folketingsgruppe, ønsker efterlønnen afskaffet. De har bare et problem: Efterlønnen er en velfærdsbastion, og et stort flertal ønsker den bevaret.

Regeringen har officielt meldt pas. Den lægger sig i baghjul af sin egen velfærdskommission og den liberale tænketank CEPOS, som får lov til at gøre det beskidte arbejde med at forberede befolkningen på mulige forringelser i efterlønnen.

Et måske velment råd til regeringen og beskæftigelsesministeren er: Kom ud af busken, efterlønsdebatten kører. Har ministeren en politisk holdning, som kan tåle dagens lys, eller er regeringens politik pantsat hos økonomerne, professorerne og direktørerne i Velfærdskommissionen? Lad os få den debat i åbenhed, så vi er fri for, at tyven kommer snigende om natten.

Besvarelse

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Regeringen har under valgkampen klart og tydeligt tilkendegivet, at gennemførelsen af eventuelle reformer af velfærdssystemet kun kan ske hen over et folketingsvalg. Det gælder også ændringer i efterlønnen.

Jeg tror, den tid er forbi, hvor regering og Folkeeting efter forgodtbefindende kan skrue lidt her og der på velfærdsstatens knapper. Vores mulighed fremover består i at kunne beskrive fremtidens velfærdssystem, så mennesker kan